Temps Ordinari - Dinovè diumenge

Per FrancescX el dl., 03/08/2026 - 00:00

1Re 19,9a.11-13a
Rm 9,1-5
Mt 14,22-33

Som a la vida

Tots i totes hem estat llançats, hem vingut a la vida, tots hem entrat a la vida de manera inconscient, sense conèixer-la, sense saber en què consistia. I solament vivint-la, hem anat descobrint-la, i hem anat aprenent a viure-la d'una manera o altra. En aquest aprenentatge sempre ens hi trobem i ens hi trobarem.

I viure-la d'una manera o altra depèn de diversos factors, de la nostra fisiologia, de la nostra salut, de les nostres qualitats innates, de les que hem anat adquirint per l'ambient familiar que hem tingut, per la formació escolar i acadèmica que hem rebut, pels fets esdevinguts en el nostre entorn...així ens hem anat fent d'una manera o altra, i així ens hem fet més o menys sensibles...així anem vivint enmig de les incerteses, de les sorpreses, de les dificultats, dels obstacles, dels fracassos, que aconseguim superar o no, segons les actituds que hi adoptem.

La travessa de la vida

Dintre de les moltes metàfores amb les que s'ha expressat la vida humana ha estat la de la travessa per les aigües d'un llac o un mar. I en una travessa, hi poden sorgir moltes eventualitats, unes favorables i altres desfavorables. I és especialment significativa l'actitud que prenem davant de les desfavorables. En elles l' esverament i la por en són molt freqüents.

Això mateix és el que ens ha descrit l'evangeli que acabem de proclamar. Jesús llança els seus deixebles a travessar el llac en la barca. Aquell llac podia romandre calmat o podia, sense preveure-ho, esdevenir encrespat per forts vents. I això és el que va esdevenir aquell dia. I l'esverament i la por a enfonsar-se, no solament no els ajudava a superar la situació, sinó que els hi va crear més dificultat. No s'havien d'enfrontar solament davant de la tempesta, sinó també de la por davant d'un fenomen imaginari o esotèric, un fantasma.

Jesús hi és

Ells no van saber, d'entrada, descobrir Jesús que els volia acompanyar. Jesús els va llançar a la travessa, Jesús no els podia deixar. I aquesta fe en Jesús era la que va mantenir Pere sobre les aigües Aquesta fe en Jesús és la que els havia de donar serenor i deslliurar-se de la por. Per això Pere, mentre posava seguretat en Jesús, podia caminar sobre les aigües, però, quan només es fixava en la tempesta i en ell mateix, s'enfonsava.

Nosaltres ens trobem amb avantatge respecte a Pere, respecte al punt en el que ell es trobava en el camí de la fe. Nosaltres en podem aprendre d'ell i de tants cristians i cristianes que ens han precedit, que, enmig de dificultats, obstacles, depressions, persecucions han conservat la serenor i la pau per la confiança en la presència de Jesús, no com un fantasma, sinó com el que els acompanyava fins a gaudir de la pau del vent amainat., com aquell so d'un "*aire suau*" que va sentir el profeta Elies. O com el mateix Jesús va prometre: "*Jo estaré amb vosaltres fins a la fi del món".*

Senyor, ajuda'ns a creure que sempre hi ets!

Fotografia: Juan Carlos Fernández

ETIQUETES
VIDA POR CONFIANÇA